

Єдиний залізничник у селі

День народження Сергія Сливи – слюсаря з ремонту рухомого складу локомотивного депо Здолбунів – легко запам'ятати його друзям і колегам, бо народився він 24 серпня 1991 року – у день, коли наша країна відзначає найвеличніше державне свято – День Незалежності. Може колись, років за 40-50, уже Сергія Васильовича будуть запрошувати на зустрічі з молоддю, щоб він розповів молодим громадянам незалежної країни про свої враження та спогади. Та це буде нескоро, а сьогодні двадцятирічний юнак, ровесник української Незалежності просто сумлінно працює на дільниці ТО-3 локомотивного депо Здолбунів.

Народився Сергій у селянській сім'ї в селі Довгошя Млинівського району Рівненської області, закінчив сільську середню школу. Ще під час навчання прийняв рішення піти працювати на залізницю. До речі, в їхньому чималому селі Сергій – перший залізничник. Його батьки Василь Петрович та Ольга Олексіївна змалку привчали своїх дітей до сумлінної праці. Господарство у Слив чимале: і худобу доглядають, і зернові з городиною вирощують. Та що там казати: всі, хто жив у селі, знає,

що роботи по господарству тут завжди висотає.

Відразу після закінчення школи у 2009 р. хлопець без зайвих вагань поступив у Здолбунівський ліцей залізничного транспорту, де обрав спеціальність помічника машиніста тепловоза – слюсаря з ремонту рухомого складу. За час навчання намагався набрати максимальний багаж знань. У ліцеї потужна навчальна база, є зразки техніки та й викладачі хороші. Як і планував, після успішної здачі випускних екзаменів, отримав скерування в локомотивне депо Здолбунів, де йому запропонували посаду слюсаря з ремонту рухомого складу.

Влаштувавшись на роботу, отримав дві тис. гривень підйомних. Це була дійсно суттєва фінансова допомога для початку самостійного трудового життя. У депо він працює слюсарем-ремонтником четвертого розряду, та у планах продовжити навчання, щоб стати помічником машиніста, а з часом і отримати права машиніста локомотива. Для цього Василь планує поступити до Львівського технікуму залізничного транспорту, а поки що оволодіває усіма професійними секретами, якими з ним охоче ділиться майстер дільниці Сергій Маланчук. У депо багато молоді та й май-

стер старший за свого підлеглого всього на п'ять років.

Завдяки даті свого народження Сергій Слива буквально зі школи став досить відомою людиною. “Всього у нашому районі троє осіб народилися 24 серпня 1991р., – розповідає Сергій. – Десять років тому мене навіть по місцевому телебаченню показували. Чесно кажучи, почувався дещо ніяково, атмосфера незвична, а тут ще причепилися з питаннями: “Що ти можеш розповісти про своє життя?” Та яке там життя у десять років?! А тут ще буквально всі односельчани бачили ту передачу і довго наді мною підсміювалися: “Ну Сергію, тепер ти публічна людина, може у політику подаєшся?” Того разу нас повезли на екскурсію до Києва, як сьогодні пам'ятаю – всього зібралось 48 осіб – ровесників Незалежності України. Показали нам кілька музеїв, Києво-Печерську лавру, поводили містом. Правда, ані Президента, ані відомих політиків ми так і не побачили, напевно всім їм було не до нас, – сміється хлопець і додає, – у найближчих планах – робота в депо. Колектив у нас хороший, та й заробляю я як на одного непогано – приблизно 2 тис. гривень на місяць. Двісті п'ятдесят іде на оплату квартири у Рівному, яку знімає-

мо з кількома хлопцями, та й на власні потреби вистачає. Є ще один суттєвий момент – графік роботи: два дні робочих (лише денна зміна), два – вихідні. У цей час є можливість з'їздити додому в село та допомогти батькам по господарству”.

Олександр GERШУНЕНКО
Фото Юрія ЮХНИЦЬКОГО

Один день – три свята

Двадцять третього серпня цього року, у День Державного прапора, напередодні 20 річниці Незалежності України, своє 20-ліття відзначатиме чергова по переїзду Івано-Франківської дистанції колії Марійка Пилип'юк.

– Кожного року 23 серпня мене вітають в першу чергу з Днем народження, потім з Днем прапора і відразу з Днем Незалежності України. Втім, подарунок дарують тільки один, – жартома розповіла Марійка.

У дистанції Марія Пилип'юк працює уже рік. На роботу влаштувалася відразу після закінчення Чернівецького технікуму залізничного транспорту. Зараз продовжує вивчати залізничні споруди у Державному економіко-технологічному університеті транспорту.

– Наука давалася доволі легко, – розповідає Марія. – Мабуть, це через те, що я дуже люблю читати. Адже недарма кажуть “читання – найкраще навчання”. Найбільше люблю різноманітні романи. У селі є бібліотека, яка постійно поповнюється новими виданнями. У ній я одна з не багатьох постійних клієнтів. У книгах на перший план виходить не

сюжет, а мова. Я насолоджуюся книгами, які написані гарною українською мовою, особливо люблю, коли книга відтворює мовний колорит певної території України.

Втім, коли мова зайшла за професійні обов'язки чергового по переїзду, юна залізничниця не роздумуючи чітко “відчеканила” мало не всю посадову інструкцію. Виявилось, що Марія хоч і знала, про що йтиме мова із кореспондентом газети, та про всяк випадок “перелистала” ще раз інструкцію.

– Працювати цікаво, – розповідає вона. – А ще приємно бачити, що зараз водії автотранспорту стали більш обачними. Ніхто не об'їжджає шлагбауми, постійно зупиняються перед переїздом і лише переконавшись, що нема поїзда, їдуть далі. Правда шкода, що така тенденція намітилася лише після минулорічних дорожньо-транспортних подій, які траплялися на переїздах Івано-Франківщини. На щастя, на переїзді в Делятині за мій час роботи жодних транспортних пригод не траплялося. Та пригоди можуть чатувати на чергового, бо недалеко від переїзду розташований бар, через це тут вештаються багато п'яничок. Але є змога зачинитися у приміщення поста із середини.

Щодо руху поїздів, то він не надто інтенсивний. У денну пору доби через Делятин проходить чотири графікових поїзди, а у нічну – шість. Але можуть бути й неграфікові. Найбільший інтервал між поїздами – до 5 годин.

Вирішив поцікавитися, що роблять чергові по переїзду, щоб не заснути на роботі.

– Відповідальність не дає заснути, – каже Марія. – Адже черговий по переїзду в першу чергу відповідає за безпеку руху. Сон – це перший порушник. Тому вмикаю світло і дивлюся у вікно. Допомагає кава, а також свіже прохолодне повітря. А ще в особливо спекотні ночі заснути не дають комарі.

Дмитро ПЕЛИХ
Фото автора

Ді-джей зі станції Львів

Михайло Яцик – звичайний 20-річний хлопець, “молода гвардія” залізничного товариства. Та доля приготувала для нього несподіваний подарунок – юнакові судилося народитись в один день із Незалежною Україною.

– Для мене це дуже приємно. Всі звертають на це увагу, всім цікаво, – розповідає Михайло. – Коли мені було 10 років, то запрошували на заходи в Городок, паспорт теж отримував небуденно – офіційно вручали. Так що таке співпадіння постійно дається взнаки.

Мешкає ровесник незалежності у Городоцькому районі Львівської області, в селі Бучали разом із мамою та двома молодшими братами. Закінчивши місцеву школу, Михайло подався на навчання до Львова – у залізничне училище. Звідти молодого перспективного студента-електрика скерували на практику на станцію Львів. Там завзяття і сумлінність юнака відразу оцінили. Після піврічної практики Михайло вже рік працює на станції електриком.

– Я змалку любив фізику, техніку, електричні прилади, – продовжує Михайло Яцик. – Тому вибір професії для мене не був складним. Але не гадав, що стану залізничником – у мене в родині нема нікого, хто б працював на залізниці, тож сподіваюся, що буду першим у майбутній династії.

На роботі хлопцеві нудьгувати ніколи. Щоранку він прибуває на станцію електрикою і після планування та інструктажу береться за обов'язки.

– Роботи на станції для електрика висотає, – каже Михайло.

– Слідкую за проводкою, де потрібно – міняю лампи. Не гребую ніякою роботою, можна сказати навіть, що я – різнороб. Допомагаю своїм старшим колегам – я ж наймолодший на нашому підприємстві. Не всіх, правда, знаю, бо колектив великий, але жодного тертя не виникало. Всі ставляться до мене привітно, зі всіма маю хороші стосунки.

Окрім електрики, є у Михайла Яцика особливе захоплення. Він знаходить вітху

і розраду в музиці. Маючи чудовий музикальний слух, самотужки навчився грати на фортепіано. Земляки довірилися його смакові, і тепер у Бучалах молодого електрика станції Львів знають усі, адже Михайло веде у народному домі молодіжні дискотеки. Як зізнався ровесник Незалежності, на свої перші зароблені на залізниці гроші він здійснив свою давню мрію: придбав сучасний багатофункційний синтезатор. Тепер Михайло може самостійно творити музичні композиції та виконувати їх перед слухачами.

– На дискотеках “ставлю” зазвичай українську естраду, народну музику, – розповідає хлопець. – Кілька разів доводилося підняти знайомого на весіллях, завдяки цьому отримав неабиякий досвід. Звісно, одними переспівами не обмежуюся, хочеться писати власну музику.

Свій 20-й День народження Михайло святкуватиме традиційно: спочатку вся родина збереться у сімейному колі. Після цього зберуться друзі. Гуртом вшанують іменинника та відзначать величне державне свято.

Богдан ЮРОЧКО